

ERASMUS+ PIEREDZES STĀSTI

Erasmus+

Skolēnu grupas mobilitāte uz Floto (Vācija), 6.-9.11.2023

Annija Anna Klave, 12. SA:

Pieredze Erasmus+ mobilitātes projektā ar Floto Vēzeres ģimnāziju bija viennozīmīgi vērtīga. Bija iespēja piedalīties mācību stundās, un mani pārsteidza to norise, jo visi izmantoja planšetes mācību nolūkiem. Šis projekts palīdzēja rast jaunas idejas abām skolēnu pašpārvaldēm, un arī tās īstenot. Papildus iepazinu Floto un spēju izbaudīt vācu kultūru arī netālajā Hamelnā. Projekta laikā pilnveidoju arī savas vācu valodas prasmes un aizvadīju jautras sarunas ar skolēniem no Vācijas.

Severīns Henrijs Jansons, 10. CV:

Man Erasmus+ projekts Vēzeres ģimnāzijā bija jauna un unikāla pieredze, kura palīdzēja labāk saprast starptautisku projektu veidošanas gan stiprās, gan vājās puses. Kā arī šī projekta ietvaros varēju no citas perspektīvas ieraudzīt mūsu skolas pašpārvaldes darbību, jo bieži vien aiz viena realizēta projekta ir paslēpušās vairākas sarunas, plāni, citas idejas un nerealizēti projekti. Tas palīdzēja iegūt skaidrāku redzējumu sadarbības nozīmē dažādu plānu realizēšanā.

Manuprāt, šī pieredze man noderēs gan nākotnes darbībā pašpārvaldē, gan piedaloties citos projektos tādēļ, ka, iepazīstot Vēzeras ģimnāziju, tās sistēmu un skolēnus, veidojās labāks priekšstats par to, kādā veidā ir iespējams veidot abpusēji izdevīgu sadarbību ar citām pašpārvaldēm un skolām.

Karlīna Veitnere, 12. SA klase:

Projekta ietvaros apguvu un iepazīnu ārkārtīgi daudz kā jauna. Nedēļas laikā padziļināti iepazīnām Floto, mazu vācu pilsētiņu, kurā citādi nekad nebūtu nokļuvusi. Projekta laikā centos ar Vēzeres ģimnāzijas jauniešiem sarunāties vāciski, tādējādi papildinot savas valodas zināšanas. Visspilgtāk paliks atmiņā ekskursija uz Hamelnu, kā arī viesnīcā pavadītie vakari ar pašpārvaldes biedriem. Pats projekts noteikti vainagojās ne tikai ar jaunu starpskolu draudzību, bet arī individuālu kontaktu uzturēšanu, kas, manuprāt, bija visvērtīgākais ieguvums.

Laila Ozola, 12. SA klase:

Mana pavadītā nedēļa Floto bija ne tikai piedzīvojumu pilna, bet arī izglītojoša. Apmaiņas projekts bija ar RVVĢ un Floto ģimnāzijas skolēnu pašpārvaldēm. Mēs spējām dot cits citam jaunas idejas un padomus pašpārvaldes dzīvē. Kopā ar vācu skolēniem devāmies uz mācību stundām, kurās varējām izzināt Vācijas skolēnu izglītības sistēmu un skolas ikdienas dzīvi. Vislielākais ieguvums bija pavadītais laiks ar maniem pašpārvaldes biedriem, es varēju viņus labāk iepazīt un novērtēt viņu padarīto. Pēc apmaiņas nedēļas kļuvām saliedētāki un motivēti nākotnes kopīgajiem projektiem!

Agate Darbiniece, 11. CV:

Pieredzes apmaiņa ar Vēzeres ģimnāzijas pašpārvaldi noteikti bija ne tikai vērtīga, bet arī motivējoša pieredze darboties, turpināt būt radošiem un aktīviem. Kad tikāmies ar draugiem Vācijā, ieskatījāmies viņu ikdienas mācību norisē, sēžu darbībā un arī ikdienas dzīvē. Papildus vēl piedzīvojām sava veida kopmītņu dzīvi. Kad uzņēmām kolēģus mūsu skolā, pienākumos bija saplānot interesantu un noderīgu nedēļu viesiem, kas arī veiksmīgi izdevās! Mēs ne tikai apmeklējām mācību stundas, bet arī devāmies ekskursijā, un, protams, mēs strādājām pie mūsu kopīgā projekta, kas veicina zaļāku dzīvesveidu. Projekts viennozīmīgi ir palicis atmiņā ar pozitīvām un neizmirstamām emocijām, kā arī lielisku pieredzi un jaunām iespējām un idejām.

Marta Teivāne, 11. IT:

Brauciens uz Weser-Gymnasium Vlotho deva ieskatu tehnoloģiski papildinātam mācību stilam. Katram skolēnam bija skolas dots planšetdators, kurš veiksmīgi tika iesaistīts mācību procesā - skolēni to savieno ar projektoru, lai veiksmīgāk parādītu savu ideju un veikumu, kā arī darba lapas tika dotas virtuāli. No katras klases bija ļoti skaists skats uz pilsētu vai kalniem, bija mācību stundas, piemēram, vācu valodā, kurās skolēni gāja ārā diskutēt vai pārrunāt

tēmu. Skolā nebija kopīgas garderobes, bet pie katras klases bija pakaramie, maiņas apavu arī nebija, kas mums visiem bija pārsteigums. Ēdnīcā bija iespēja nopirkt konditorejas izstrādājumus, bet pusdienas skolēni ņēma paši no mājām.

Kopā ar ģimnāzijas skolēnu pašpārvaldi salīdzinājām sasniegumus un plānojām pasākumus nākotnei, kas lielajā un dažādajā skolēnu lokā bija ļoti interesanti, jo pieredzes bija ļoti dažādas.

Visā braucienā beidzot varēja praktiski izmantot skolā gūtās vācu valodas zināšanas, bez tām orientēties būtu bijis grūti. Tomēr ar Vācijas vilcieniem nekas nebija saprotams, pat protot lasīt uzrakstus. Ārpus skolas dzīves iepazīšanas, kopīgi uzzinājām par Floto, tās vēsturi, kā arī Hamelnas teikas un pašu pilsētu. Atzīstos, atpakaļceļā mans koferis sastāvēja galvenokārt no vācu saldumiem.

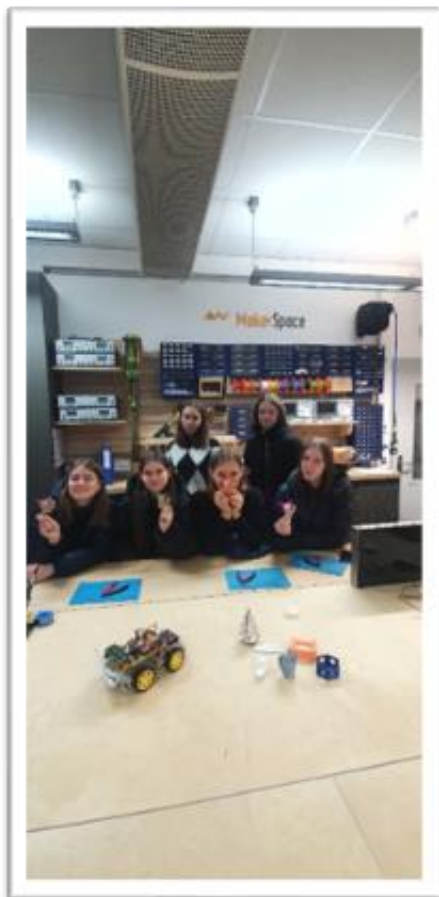
Kopumā šī pieredzes apmaiņa bija vērtīgs ieskats citā mācīšanās stilā un kultūrā.

Ilze Bitīte Freiberga, 11. SA:

Mūsu brauciens sākās ar izaicinājumu no punktuālās Vācijas puses, sabiedriskajiem transportiem nekursējot pēc grafika, tomēr tas mūsu kolektīvu satuvināja. Tā rezultātā uzlaboju prasmes lielā pilsētā orientēties sabiedriskā transporta satiksmē, saglabājot mieru pat tad, kad šķiet, ka visi vilcieni sen jau nokavēti. Bija prieks tuvāk iepazīties un sadraudzēties ar pašpārvaldes biedriem, pilnveidojot komunikāciju mūsu starpā gan ikdienā, gan atrodot veidus kā aizpildīt laiku brīvos brīžos. Ierodoties Vācijā, tikām ļoti jauki un viesmīlīgi sagaidīti un uzņemti. Bija piedomāts pie tā, lai mēs justos labi, un pavadītu brīnišķīgu nedēļu.

Skolēnu grupas mobilitāte uz Ambergu (Vācija), 10.-14.12.2023.

Beatrise Liene Brīvule, 10. ES:

Erasmus+ mobilitāte uz Ambergu bija mans pirmais Erasmus+ projekts, un es to noteikti nemainītu pret nevienu citu. Projekta laikā iepazinos ar vairākām jaukām un atvērtām vācu skolniecēm, kuras labprāt dalījās ar skolas dzīvi un debašu pieredzi, ka arī pastāstīja un veda ekskursijā pa Ambergas pilsētu. Es biju ļoti ieinteresēta pilsētas vēsturē un kultūrā, lielās baznīcas un mūri bija iespaidīgi. Šis projekts man deva lielāku ieskatu par dzīvi Vācijā, zināšanas par debašu norisi, ka arī pilnveidoja ikdienas vācu valodas komunikācijas prasmes.

Emma Sophie Hoepfner, 11.SA:

Esmu ļoti pateicīga, ka man bija iespēja piedalīties Erasmus+ projektā. Pirmo dienu Vācijā mēs pavadījām Minhenē. Mums bija iespēja satīties ar mūsu skolas absolventi, kura tagad studē Minhenē, kā arī, protams, apskatīties mazliet pašu pilsētu.

Lai nonāktu līdz Ambergai, mēs braucām ar vilcienu, mums vienreiz bija jāpārsēžas, bet ar to nebija nekādu problēmu.

Ambergā mēs dzīvojām ļoti skaistā viesnīcā un istabas mums bija jādala pa divi. Man sākumā bija mazliet bail, kā būs dalīties istabu ar kādu, ko es nepazīstu, bet tā beigās nemaz nebija problēma, jo mēs ļoti ātri sadraudzējāmies.

Viesnīca atradās diezgan labā vietā un tāpēc mums pašā pilsētā nebija nekur jābrauc ar sabiedrisko transportu, jo visur varēja aiziet ar kājām, arī līdz skolai.

Skola viņiem mazliet atšķiras no mūsējās, jo viņiem ir kristīga skola, kurā mācās tikai meitenes. Skolā mums bija iespēja novērot vienu ģeogrāfijas stundu, man ļoti patika, cik atsaucīgi tie skolēni bija. Kā arī viņiem tai nedēļā notika skolas debates, lai izlemtu, kurš skolēns tiktu tālāk uz nākamo kārtu. Mums pat bija iespēja pašiem iesaistīties tai visā, piemēram, es un Beatrise drīkstējām būt zvanītājs debates laikā. Kā arī pēc tam mums bija iespēja vienkārši novērot debati, kas man likās ļoti interesanti.

Protams, projekta laikā mēs arī iepazināmies ar vācu skolniecēm. Viņas visas bija ļoti jaukas un komunikablas. Viņi mums parādīja pilsētu un pēdējā dienā mēs ar viņiem aizgājām uz kafejnīcu.

Tā kā mūsu Erasmus+ brauciens notika decembrī, Vācijā bija ļoti daudzi Ziemassvētku tirdziņi. Mēs bijām uz ļoti daudziem tādiem tirdziņiem, protams, tie visi bija dažādu lielumu un katrs mazliet atšķīrās. Bet man patika katrā no viņiem atrasties, jo atmosfēra Ziemassvētku tirdziņos ir nepārspējama.

Kopumā es esmu ieguvusi daudzas lietas un pieredzi no šī brauciena. Protams, daudz jaunu draugu gan no Vācijas, gan no pašas Latvijas. Kā arī es dabūju ieskatu, kāda ir skolas ikdiena Vācijā.

Katrīna Sala, 10. ES:

Ambergas projekta laikā iepazinu vācu kultūru un Ziemassvētku tradīcijas, apmeklējot dažādas pilsētas un tirdziņus. Izveidoju kontaktus ar vietējām skolniecēm, kuras mums pastāstīja par Ambergas bagāto vēsturi un parādīja pilsētas skaistākās vietas. Aizraujoši bija apmeklēt arī Nirnbergu, kurā izzināju Vācijas vēsturi. Dr.-Johanna-Decker ģimnāzijā kopā ar 11.klases skolniecēm piedalījās diskusijā par Eiropā aktuālām tēmām, uzzināju daudz ko jaunu par izglītību un politiku Vācijā un uzlaboju savas vācu valodas prasmes. Ļoti noderīga pieredze bija novērot Jugend debattiert konkursu un vairāk izprast debatēšanas procesu. Dalība projektā man ļāva socializēties ar vācu skolniecēm un pilnveidot valodas prasmes, man visvairāk patika apskatīt Vācijas pilsētas un iepazīt kultūru.

Laura Vilumaine, 10. ES:

Pavadītā nedēļa Ambergā man sniedza ļoti daudz ieguvumus. Visvairāk palika atmiņā pastaiga pa Ambergas ieliņām kopā ar vācu meitenēm, tā bija laba iespēja uzzināt vairāk par Ambergu un pilnveidot vācu valodas zināšanas, klausoties un komunicējot ar meitenēm. Man patika apmeklēt ģimnāziju, kurā varēja novērot skolas ikdienu un piedalīties 10.klases mācību procesā. Uzzināju daudz ko jaunu par kultūru un guvu jaunu ceļošanas pieredzi, piemēram, braucot ar metro.

Anda Druvina, 12. SA:

Es ļoti novērtēju skolas piedāvāto iespēju doties šajā Erasmus+ projektā. Man bija iespēja pielietot un pilnveidot savas vācu valodas zināšanas gan Vācijas skolas, gan sadzīves vidē. Šī

projekta ietvaros es izpratu izglītības pieeju atšķirību un ieguvu jaunu pieredzi. Kā arī man bija vienreizēja iespēja satikt jaunus cilvēkus un uzzināt viņu skatījumu. Noteikti noderīgi, un viss pateicoties tam, ka man ir bijusi iespēja mācīties vācu valodu RVVĢ.

Adele Irbe Zeidaka, 11.EI:

Braucienā uz Ambergu es varēju pati izbaudīt visiem pazīstamo ERASMUS+. Es esmu diezgan daudz ceļojusi, bet šādu pieredzi es vēl nebiju guvusi. Es apbrīnoju, kā tik īsā laika posmā var iepazīt tik daudz cilvēku, vienlaicīgi baudot kultūru, ko dāvā cita valsts. Brauciens mums skolēniem deva tik daudz: iespēju pilnveidot vācu valodas prasmes, satikt jaunus cilvēkus, baudīt jaunu kultūru, ēdienus, veidot atmiņas un satuvināties ne tikai ar cilvēkiem tur, bet arī ar skolasbiedriem. Es teiktu, ka mana mīļākā daļa bija skaistie un dažādie Ziemassvētku tirdziņi, kā arī iespēja redzēt, kā skolēni vāciski debatē un izmēģināt to pašiem.

Erasmus+ mobilitāte uz Pozoblanco (Spānija), 13.-18.02.2024.

Anna Pumpuriņa, 11.CV klase:

“Vēlējos piedalīties projektā, lai uzlabotu savas spāņu valodas prasmes un iepazītu Spāniju kā vietējais iedzīvotājs, nevis tūrists. Nedēļas laikā mēs apmeklējām skolu un mācījāmies par Pozoblanco, Córdoba un Villanueva izglītojošās ekskursijās. Bija interesanti iepazīties ar Spānijas kultūru un izglītības sistēmu. Es atpazīnu vairākas atšķirīgas iezīmes un paražas, kurām bija jāpielāgojas, mēs apskatījām brīnumainus objektus un iepazīnāmies ar citiem jauniešiem un viņu mācību procesu. Visvairāk mani pārsteidza Andalūzijas topogrāfija. Tur kalni ir neizbēgami, un bija jāpierod braukt pa tiem katru dienu!

Nevaru iedomāties labāku viesģimeni par savējo. Viņi bija izpalīdzīgi, draudzīgi un sirsnīgi. Nedēļas nogalē mēs nakšņojām Zufre. Sestdien mēs braucām uz dabas rezervātu un pilsētu Seville, kur apskatījām “Plaza de España” un “Catedral de Sevilla”. Svētdienu pavadījām pilsētā Arcena, kurā mēs apmeklējām “Castillo de Arcena” pili un izbaudījām pilsētu no augšas. Vēlāk mēs devāmies ekskursijā gida pavadībā pa “Gruta de las Maravillas” alām.”

Emīlija Stāmere, 11.CV klase:

"Brauciens uz Pozoblanco, Spāniju bija fantastiska pieredze, ko nekad neaizmirsīšu. Jau pirmajā dienā, kad ieradāmies skolā - IES Antonio María Calero, tikām laipni un sirsnīgi uzņemti. Tur varēju apmeklēt mācību stundas spāņu valodā un iepazīt jaunus cilvēkus. Protams, ieguvu jaunus draugus, kas mani laipni uzņēma. Kopā devāmies ārā, staigājām pa pilsētu un apmeklējām dažus pasākumus, kas ļāva man izbaudīt arī vietējo jauniešu ikdienu. Katru dienu vajadzēja pārvarēt valodas barjeru, kas ļāva man izmēģināt un uzlabot savas spāņu valodas prasmes, sazinoties gan ar ģimeni, gan draugiem. Dzīvojot viesģimenē, varēju tik tiešām iejusties vietējo rutīnā, ēdot tradicionālos ēdienus, klausoties stāstus par viņu dzīvi un kopā pavadot laiku.

Aizraujoši bija apmeklēt arī citas pilsētas. Skolas rīkotās ekskursijās devāmies uz Villanueva de Córdoba un Córdoba, kur apskatījām slaveno Mezquita-Catedral de Córdoba un baudījām pilsētas arhitektūru un atmosfēru. Kopā ar viesģimeni devos uz Añora un Granada. Nedēļas nogale Granadā bija kultūras pilna. Tur apmeklēju muzejus, La Alhambra un pastaigājos pa Albaicín rajonu, baudot pilsētu.

Dalība šajā Erasmus+ projektā man deva jaunas zināšanas par Spānijas vēsturi, kultūru, ikdienu un, protams, lieliskas atmiņas un draugus. Esmu pateicīga par iespēju piedalīties šajā projektā!"

Skolēnu grupas mobilitāte uz Hannoveri (Vācija), 10.-15.02.2024.

Undīne Martinsena:

Šī gada februārī man bija lieliska iespēja piedalīties Erasmus projektā Hannoverē. Projekta mērķis bija sniegt izglītības iespējas multikulturālā vidē, attīstīt komunikācijas un sociālās prasmes un iepazīt starpkultūru saziņu. Projekta nedēļas laikā es iepazinu vācu kultūru, paplašināju savu redzesloku, iepazinu daudz jauniešus no citām Eiropas valstīm, kā arī guvu neaizmirstamas atmiņas, kas vienmēr paliks atmiņā.

Piedaloties šajā projektā, es pilnveidoju savas angļu valodas prasmes. Runājot katru dienu angļu valodā gan bija īsts piedzīvojums, jo tiešām nācās piedomāt pie katra vārda un teikuma. Domās maisījās tik daudz vārdu un domu, ka dažbrīd runājot ar latviešiem, gribējās runāt tikai angļiski. Visaizraujošākais šajā projektā bija dzīvot vācu viesģimenē. Man bija ne tikai iespēja pilnveidot savas angļu valodas prasmes, taču arī vācu valodu, jo to dzirdēju ļoti bieži un sanāca izdzirdēt kādu pazīstamu vārdu. Bija ļoti interesanti dzīvot vācu viesģimenē, jo piedzīvoju vācu ikdienas gaitas, ēšanas paradumus un mazos strīdus, kas risinājās pie vakariņu galda. 😊

Visas nedēļas garumā es atrados skolā, kur man bija iespēja aplūkot vācu skolas apkārtējovidi, skolēnu ikdienu. Es daudz ko jaunu uzzināju par vācu izglītības sistēmu. Dažas lietas atšķirās no Latvijas izglītības sistēmas, kas likās patiešām interesanti un pat šokējoši. Nedēļas garumā skolēni piedalījās dažādu novirzienu "workshopos", kur katrs skolēns aktīvi piedalījās savā novirzienā, lai nedēļas beigās prezentētu paveikto. Mans "workshops" bija "Gender

perspectives in commercials", kur skolēni iepazīna pilsētu un fotografēja dažādas reklāmas, lai pēc tam izanalizētu, kā arī pārveidotu reklāmu domu, mērķi u.t.t. Man ļoti patika piedalīties tāda veida workshopā, jo bija interesanti sadarboties ar jauniešiem no citām Eiropas valstīm, kā arī ar fotošopa palīdzību izmainīt reklāmu.

Projekta laikā mēs ne tikai pavadījām visu laiku skolā, bet arī darījām dažādas lietas ārpus skolas. Nedēļas garumā mēs paviesojāmies dažādos muzejos, apskatījām apskates objektus, iepazīnām Hannoveri. Hannoverē ir ļoti skaista pilsēta, kas ir bagāta ar elpu aizraujošām baznīcām un skaisto pilsētas centru. Brīvajā laikā es ne tikai apskatīju Hannoveri kā tūrists, bet kā īsts vietējais vācietis. Es pabiju vietās par kurām tikai vietējie zina, iepazīnos ar daudz vietējiem vācu jauniešiem ar kuriem es pavadīju ļoti jautri laiku, kas man lika izprast vācu kultūru vēl vairāk.

Braucot Erasmus projektā februarī vairs nebija jūtamas bailes par nezināmo, jo es jau zināju savu apmaiņas programmas jauniešu, kas bija viesojies novembrī. Tāpēc es ļoti mierīgu braucu uz Vāciju, nevarot sagaidot jaunus piedzīvojumus. Erasmus projekts man deva vairāk pašpārliecinātību par savām komunikācijas prasmēm, atbildību par sevi, lēmumu pieņemšanu dažādās situācijās un problēmu risināšanu.

Ceļš uz Hannoveri bija ļoti garš un izaicinošs. Lai nokļūtu Hannoverē bija jālido ar lidmašīnu līdz Hamburgai un tad ar vilcienu bija jābrauc uz Hannoveri. Protams ceļš uz Hannoveri bija daudz pārbaudījumu vērts. Sākot ar to, ka skolotājam saplīsa čemodāns, nolaižoties Hamburgā, vilciens gandrīz stacijā aizbrauca bez mums, sākām sevi izklaidēt kā varējām vilcienā un beidzot ar to, ka veiksmīgi bez kavējumiem un streikiem iebraucām vēlu vakarā Hannoverē. Dzīvojot Vācijā, katru dienu izmantojām sabiedrisko transportu. Šokējošākais noteikti bija tā sauktie "Straßenbahn" jeb zemie grīdas tramvaji, kas brauca gan virszemes, gan pazemē.

Erasmus projekts man deva daudz neaizmirstamas atmiņas un emocijas, jaunu pieredzi un jaunus draugus. Es esmu ļoti pagodināta, ka man bija iespēja piedalīties šāda veida projektā. Noteikti vēl kādu reizi gribētu piedalīties šāda veida projektos. Es esmu ļoti priecīga, ka Rīgas Valsts vācu ģimnāzijā bija iespēja doties grupas mobilitātē.

Ādams Ādamsons-Pedčenko:

Pateicoties Erasmus+ projektam, man bija iespēja pavadīt neaizmirstamu nedēļu Hannoverē, Vācijā. Kopš dienas, kad ieradās Hannoverē, līdz pat mirklim, kad atvadījos no pilsētas, es piedzīvoju ne tikai kultūršoku, bet arī ieguvu jaunus draugus, pilnveidoju valodas prasmes un iepazīnu dzīvi Vācijā.

Projekta laikā es labāk apguvu vācu valodu, kā arī pilnveidoju savas angļu valodas prasmes runājot ar viesģimeni un citiem projekta dalībniekiem. Projektā piedalījās ne tikai latvieši, bet arī poļi, zviedri, spāņi, franči, holandieši un, protams, vācieši. Šī kultūru daudzveidība palīdzēja iepazīt dažādus jaunus faktus, svētkus un tradīcijas, par kurām iepriekš nebiju dzirdējis, kā arī apguvu dažādus vārdus un frāzes, kuras tiek izmantotas ikdienā dažādās valstīs. Tā kā apkārt

skanēja ļoti daudz nepazīstamas valodas, šīs frāzes palīdzēja saprast runas jēgu un par kādu tēmu notiek diskusija.

Hannoveres skolā atrados tikai trīs dienas, bet šajā īsajā laika periodā pamanīju daudzas savādas parādības, kuras man likās neparastas. Stundas Hannoverē beidzas ap 13:00 un skolēnu pārbaudes darbus vērtē ballēs no 6(slikti) – 1(izcili). Mēs piedalījāmies mācību darbnīcās un apgūvām jaunas lietas. Man tika dota iespēja tuvāk iepazīties ar skolas sporta nodarbībām. Trīs dienās iepazīnos ar tradicionālam sporta spēlēm, kuras spēlē Vācijā, kā arī uzzināju, ka skolas sporta skolotājiem ļoti patīk klausīties repa mūziku, jo visas dienas garumā varēja klausīties repa dziesmas, kuras nepārtraukti skanēja sporta zālē.

Dzīvošana kopā ar viesģimeni man ļāva iepazīties ar ikdienas dzīvi Vācijā. Katru rītu varēju baudīt dažādas sviestmaizes, kurām pamatā bija Milchbrötchen. Bieži vien arī varēju mieloties ar Vācijas āboliem, kuri bija daudz sulīgāki nekā āboli, kuri ir nopērkami Latvijā. Diemžēl ar viesģimeni tikos tikai dienas sākumā un beigās, bet tik un tā iemācījos daudz ko jaunu par ikdienas dzīvi Vācijā.

Pēcpusdienas pavadīju staigājot pa Hannoveri ar klases biedriem. Šajās pastaigās bieži vien sastapos ar vēsturiskiem pieminekļiem un ēkām, par kuru nozīmi un vēsturi mūs iepazīstināja mūsu viesģimenes. Bet mani visvairāk pārsteidza Hamburga. Kad iebruacām Hamburgā, uzreiz varēja pamanīt atšķirības starp abām Vācijas pilsētām. Hamburga atgādināja daudzas pilsētas. Staigājot pa Hamburgu, dažreiz likās, ka atrodos Venēcijā, citreiz apkārtne izskatījās pēc Rīgas ielām un dažviet pilsēta atgādināja Amsterdamu. Hamburga man noteikti paliks atmiņā kā viena no visinteresantākajām un neparastākajām pilsētām, ko esmu apmeklējis.

Dalība projektā man palīdzēja labāk iepazīt Vāciju, vācu valodu. Šis projekts man deva iespēju piedzīvot dzīvi ārpus Latvijas. Un deva ieskatu mācību procesā citās Eiropas valstīs. Kā arī es guvu pieredzi strādāt grupās ar cilvēkiem, kas nerunā latviešu valodā un kuriem mācību process notiek daudz savādāk.

Loreta Kitija Vičmane:

Pateicoties šai moilitātes programmai, es ieguvu jaunus draugus, paziņas Vācijā, kā arī papildināju savu sarakstu ar valstīm, pilsētām, kurās esmu bijusi.

Vācu valodu mācos no 6. klases, tomēr tā noteikti nav tik attīstīta, lai runātu. Nedēļu es pavadīju runājot angļiski. Tomēr varu teikt, klausoties kā mana viesģimene sarunājas un kā mana apmaiņas studente runā ar saviem draugiem, kontekstu un domu es uztveru, jo dažus no vārdiem zināju, taču neesmu tik kompetenta, lai atbildētu.

Viesģimene bija jauka un ļoti labi uzņēma. Man viss vajadzīgais tika sagādāts un tika rūpēts par to. Manā dzimšanas dienā mēs gājām vakariņot restorānā, par ko esmu ļoti pateicīga. Brīvajā laikā iepazīnu Hannoveri. Pilsētas arhitektūrā saskatīju lielas līdzības ar Rīgas vecpilsētu. Vērojot kāda vāciešiem ir attieksme, šķita ka viņi vienmēr ir pozitīvi un atvērti, runājot tieši par restorānos strādājošajiem vai veikalos. Šķita jauka attieksme, ko bieži nevar novērot Latvijā.

Vienu nedēļu esot citā valstī un ar praktiski nepazīstamiem cilvēkiem es iemācījos labāk komunicēt, sarunāties, būt atvērtai. Šīs prasmes man noteikti noderēs turpmāk dzīvē un profesionālajā attīstībā.

Hannoverē es lielākoties pārvietojos ar pazemes vilcienu, kas man bija pirmā pieredze ar ko tādu un, manuprāt, tas ir ļoti lielisks transporta veids. Neveidojas sastrēgumi virszemē un tas ir ātrs pārvietošanās veids. Viss transports ļoti apmierināja, jo arī grafiki bija saplānoti tā, ka nav starpā lielu paužu, tāpēc pat ja kaut ko nokavē, pēc 5 minūtēm, jau ierodas nākamais.

Kopumā šī programma man deva lielu pieredzi, draugus, paziņas. Iepazinu jaunu pilsētu un noteikti Hannoverē kļuva par pilsētu, kur vēlos atgriezties, lai atgrieztos atmiņās. Paldies par šādu iespēju un lieliski izplānoto nedēļu.

Kārlis Zonenebergs:

Pateicoties Erasmus+ mobilitātei, pavadīju notikumiem bagātu un neaizmirstamu nedēļu Hannoverē, Vācijā. Šīs nedēļas laikā ieguvu daudz jaunu draugu, pieredzēju, kāda ir vāciešu ikdiena un, protams, pilnveidoju savas valodas prasmes.

Vācu valodu apgūstu jau 5 gadus, taču manas zināšanas nav tik augstā līmenī, lai brīvi spētu komunicēt ar vāciešiem. Šī iemesla dēļ, atrodoties Vācijā, lielākoties komunicēju tikai angļu valodā, bet, bieži vien, dzirdot vāciešus komunicējam savā starpā, spēju saprast sarunas kontekstu, taču nespēju iesaistīties sarunā, savā nepilnā vārdu krājuma dēļ. Vāciešu angļu valodas prasmes ir ļoti labā līmenī, jo, komunicējot ar tiem, dzirdēju jaunas frāzes, kā arī pielietotu ļoti plašu vārdu krājumu. Visas nedēļas laikā komunicējot ar viesģimeni un vāciešiem angliski, mans prasmju līmenis pavisam noteikti ir uzlabojās jo tagad bez problēmām lieliski pārvaldu angļu valodu gan runājot, gan rakstot.

Skolā pavadījām tikai 3 dienas, taču pa šo īso laiku spēju gūt iespaidu par to, kāda ir vācu skolēnu ikdiena. Mēs piedalījāmies nodarbībās - "workshops". Es, kopā ar savu vācieti, piedalījos "workshop", kura nosaukums bija "civil courage" jeb pilsoniskā drosmē. 3 dienu laikā, piedaloties šajā seminārā, uzzināju daudz ko jaunu, kā arī iepazinos ar skolēniem no citām Eiropas valstīm, jo grupās bijām iedalīti tā, lai katrā no tām ir pēc iespējas lielāka valstu daudzveidība. Visvairāk mani pārsteidza tas, ka vāciešiem skolā nav garderobes, kur atstāt virsdrēbes, tāpēc tās visur tiek nestas līdzī. Vēl novēroju, ka skolā visas iekārtas ir modernizētākas nekā Latvijā, kā piemēru minot, skārienjūtīgās tāfeles, kuras atradās visās telpās.

Viesģimene mani uzņēma ar plati atplestām rokām un jau no pirmā vakara lika man justies kā mājās. Viesvecāki bija ļoti gādīgi, mīļi un izpalīdzīgi, vienmēr rūpējās par to, lai mēs būtu paēduši. Katru rītu pirms skolas gaidīja bagātīgas brokastis, kuras vienmēr bija gatavas laikā. Esmu ļoti pateicīgs par iespēju dzīvot tik jaukā un labsirdīgā ģimenē.

Man kultūršoku sagādāja vāciešu atvērtība. Manā galvā valdīja stereotips, ka vācieši ir diezgan skarbi un nav tie runātīgākie, taču šīs nedēļas laikā pieredzēju pretējo. Visi vācieši bija ļoti smaidīgi un izpalīdzīgi, ko patiešām negaidīju. Katru reizi, pēc iepirkšanās veikalā, vācieši mazliet aprunājās ar pārdevēju, tādā veidā parādot, cik viņi patiesībā ir jauki un atvērti.

Šajā Erasmus+ mobilitātē piedalījās 7 valstis – Latvija, Vācija, Francija, Spānija, Nīderlande, Polija un Zviedrija, līdz ar to bija iespējams pieredzēt ļoti multikulturālu vidi un attīstīt savas valodu spējas. Projekta laikā pavadīju daudz laika ar holandiešiem, tādējādi uzzinot daudz ko

jaunu un nezināmu par viņu kultūru. Šī brauciena laikā iemācījos labāk sadarboties, strādājot grupās, kā arī projekts ļāva man būt atvērtākam pret jaunām iespējām.

Vācijas transports man noteikti paliks atmiņā, jo tas ir krietni attīstītāks nekā Latvijā. Cilvēki, galvenokārt, pārvietojas ar pazemes vilcienu, tramvaju vai velosipēdu. Uz ielām neveidojas sastrēgumi, jo transporta infrastruktūra ir ļoti attīstīta. Es, atrodoties Hannoverē, visbiežāk pārvietojos ar pazemes vilcienu. Ar to ļoti ātri spēju nokļūt no viena pilsētas gala otrā, kā arī tie stacijās parādījās ļoti bieži. Parasti vilciens pienāca 5-10 minūšu laikā. Visnogurdinošākais ceļš bija vilciens no Hannoveres uz Hamburgu. Tās bija aptuveni 2 stundas, taču šķita, ka braucam krietni ilgāk. Ļoti izbaudīju lidojumus gan turp, gan atpakaļ, jo tie bija vakaros, un lidot vēlējās vakara stundās ir baudāmāk nekā dienas vidū.

Pateicoties dalībai šajā projektā, esmu ieguvis neaizmirstamu pieredzi, daudz jaunu draugu un kontaktu, kā arī esmu kļuvis pašpārliecinātāks par sevi un savām valodu spējām. Ceru, ka kontakti ārzemēs man noderēs nākotnē. Esmu motivēts arvien labāk apgūt svešvalodas, lai brīvi varētu sarunāties ar cittautiešiem, piemēram, spāņiem vai vāciešiem. Es labprāt atgrieztos Hannoverē, jo tiešām iemīlēju pilsētu un izbaudīju šo nedēļu. Iespējams, jaunie iepazītie draugi paliks uz mūžu.

Paula Aroniete:

Gatavošanās ceļojumam

Es pieteicos projektam, jo, kad mācījos devītajā klasē, man bija iespēja noskatīties prezentāciju par šī paša projekta pieredzi no skolēniem, kas tajā piedalījās pagājušogad. Prezentācija ļoti labi spēja mani uzrunāt un bija liels iemesls tam, kādēļ vēlējos tikt atpakaļ šajā skolā.

Pirms došanās uz Vāciju, mums bija vairākas tikšanās, kurās mums tika izstāstīts, kas mūs sagaida, kad esam Vācijā.

Piektdiena 09.02.2024.

Mums bija saruna tikties lidostā 16:00, līdz tam dienu pavadīju atvadoties no ģimenes, sava kaķa un draugiem. Es izjutu diezgan lielu uztraukumu par to, ko sagaidīšu šajā nedēļā, bet mani vecāki mani pārliecināja, ka es visu laiku uzturēšos drošā vidē.

Dodoties uz lidostu un tiekoties ar saviem programmas biedriem, uztraukums bija pamatīgi liels, bet jo ilgāku laiku pavadīju ar visiem kopā, tas kļuva mazāks. Kad jau bijām lidmašīnā, mans uztraukums bija pārvērties par pozitīvu satraukumu. Bija daudz pārdomu par to, kā sadzīvošu ar meiteni, pie kuras dzīvoju un pārējiem cilvēkiem, kas programmā piedalās no citām valstīm.

Mēs ielidojām Hamburgas lidostā, no kuras uzreiz devāmies uz vilcienu, lai tālāk dotos uz Hannoveri. Vilciena sagaidīšana un tā atrašana sagādāja piepūli, bet, apmēram četras stundas pēc ielidošanas, mēs ieradāmies Hannoveres centrālajā vilcienu stacijā.

Izkāpjot no vilciena, mūs sagaidīja jau redzētās vāciešu sejas, un visi ātri atrada un devās mājās ar saviem programmas partneriem. Mēs ar manu parālēlklasnieci bijām sargrupētas, lai divatā dzīvotu pie vienas ģimenes. Mēs satikām mūsu ģimeni, un, ejot ārā no stacijas, bijām ļoti pozitīvi pārsteigtas par silto laiku un to, kā Hannoverē izskatās.

Ierodoties mājās, mūs sagaidīja ļoti skaisti izkārtots dzīvoklis, mums abām atsevišķas istabas un ļoti garda šokolādes kūka. Ātri vien, mēs devāmies gulēt, jo mājās ieradāmies tikai apmēram 00:00.

Sestdiena 10.02.2024.

Mana paralēlklasiece bija nolēmusi ar mūsu vācu ģimeni doties vairāk apskatīt Hamburgu, bet, par cik bija mana vārdadiena, es izlēmu palikt Hannoverē un pavadīt dienu kopā ar meiteni, kuru es biju uzņēmusi savās mājās, kad vācieši bija Latvijā.

Sestdien, mēs izstaigājām Hannoveres centru, staigājām pa veikaliem un vietām, par kurām meitene, kuru es uzņēmu, bija man stāstījusi. Mēs tikāmies ar citiem programmas dalībniekiem un viņi visi bija ļoti jauki un mani apsveica. Programmā piedalījās vēl divas Paulas, neskaitot mani, tādēļ, mums visām sestdiena mums bija kā tāda svētku diena.

Sestdien Hannoverē notika karnevāls, kur cilvēki kostīmos un mašīnās dodas caur vienu atzīmētu maršrutu, dzied dziesmas, bļautās un met visiem virsū konfektes. Protams, man tas bija kaut kas neredzēts un šķita dīvains, tādēļ pie tā pārmērīgi daudz laika nepavadīju.

Svētdiena 11.02.2024.

Svētdien, mēs ar lielāko daļu latviešu programmas dalībniekiem un viņu apmaiņas skolēniem, devāmies slidot. Slidas bija taisītas no cietas plastmasas un bija ļoti neērtas atstājot mani klibu visu atlikušo nedēļu, bet vispārīgi visa slidošana bija ļoti jautrs pasākums.

Svētdienās, Vācijā praktiski visi veikali un iestādēs nestrādā, bet mēs atradām vienu suši restorānu, uz kuru mēs un maza grupiņa latviešu un vāciešu pēc slidošanas devāmies paēst. Pēc ēšanas staigājām pa pilsētu, un pēc tam devāmies gulēt.

Pirmdiena 12.02.2024.

Pirmā diena skolā. Mēs satikāmies ar vairākiem skolēniem no citām valstīm un ar vairākiem sadraudzējamies. Es piedalījos mākslas "workshopā", kurš man likās ļoti interesants, jo mums pirmā stunda skaitījās kā iepazīšanas un es iepazinos ar vairākiem cilvēkiem. Man viens no personīgajiem hobijiem ir māksla, tā dēļ, es biju ļoti apmierināta ar savu iedalījumu.

Pēc skolas mūsu mājās bija saplānots picas cepšana ar spāņu apmaiņas studentiem, kurā uzzināju par spēli, kas ir grūtāka versija man jau zināmai spēlei- mafijai.

Otrdiena 13.02.2024.

Otrā diena skolā. Jau daudz maz biju iemācījusies skolas izklāstu. Iesāku savu darbiņu mākslas grupā, tad devāmies uz aktu zāli, kur zāles aizmugurē bija pasūtītas mūsu visu pusdienaspicas. Hannoveres pilsētas namā uztaisījām kopbildi ar visiem skolēniem, kas piedalījās programmā, tad devāmies orientēšanās uzdevumā caur pilsētas centru.

Pēc skolas darbiem atkal izstaigājām veikalus un vakaru pavadījām centrā kopā ar mūsu latviešu skolēniem un citiem skolēniem no citām valstīm.

Hannovere ir ļoti skaista pilsēta un tajā ir daudz ko redzēt. Varēja saskatīt līdzību ar Rīgu, bet mani visvairāk fascinēja viņu pazemju vilcienu sistēma un, protams, siltais laiks.

Trešdiena 14.02.2024.

Trešdien, mums visiem bija noruna tikties pie centrālās stacijas, no kuras uzreiz devāmies ekskursijā uz zinātnes muzeju. Muzejs bija interesants, tomēr domāju, ka tas ir paredzēts jaunākām vecuma grupām. Pēc muzeja devāmies uz iepirkumu centru, kas atradās netālu. Tur pusdienojām un iepirkāmies, gaidot savu vilcienu atpakaļ uz Hannoveri.

Atgriezoties Hannoverē, svinējām Valentīna dienu atkārtoti staigājot pa pilsētu, atrodot vietu, kur piedāvā dziedāt karaoke.

Ceturtdiena 15.02.2024.

Mēs visi visu dienu pavadījām skolā, gatavojoties katrs saviem priekšnesumiem Eiropas nedēļas lielajā noslēguma koncertā. Visu dienu es jutu satraukuma un nelielu bēdu sajūtu, par cik šī bija mūsu pēdējā pilnā diena ar visiem šiem cilvēkiem. Pa dienu, mēs pievienojāmies un skatījāmies vairākus mēģinājumus un bija ļoti interesanti skatīties, kā ļoti atšķirīgi un dažādi skolēni sadarbojoties atrod kopīgu valodu.

Vakarā sākās visu valstu un "workshopu" prezentācijas. Liela daļa no tām bija ļoti sasteigti sagatavotas, bet uz skatuves bija tāda brīvības sajūta, tādēļ, tas radīja iespaidu, ka katra prezentācija un priekšnesums bija kārtīgi izstrādāts un izplānots. Uz šo vakaru, skola bija saklājusi milzīgu galdu ar daudziem sāļajiem un saldajiem ēdieniem. Koncerta beigās, vācieši, kas piedalījās programmā, visi kopā nodziedāja Maikla Džeksona dziesmu "We are the world", kas bija ļoti emocionāls un skaists moments.

Pēc koncerta bija pēdējā atvadīšanās no daudziem skolēniem un visiem skolotājiem, tas bija kārtīgas raudāšanas vakars.

Piektdiena 16.02.2024.

Agri no rīta, atkal tikāmies Hannoveres stacijā. Tur notika pēdējās atvadas no visiem, ar kuriem šo nedēļu bijām pavadījuši. Devāmies uz Hamburgas lidostu, lai atgrieztos Rīgā.

Vispārējās atziņas

Šis projekts mani ir ietekmējis tikai pozitīvi. Tas ir ļoti attīstījis manu prasmi uzstāties un manu prasmi publiskajai runāšanai. Cilvēki, kurus satiku projekta laikā, bija ļoti jauki un padarīja mani pašpārliecinātāku un palīdzēja man nomierināties stresa pilnās situācijās. Es ieguvu draugus no vairākām valstīm un iepazinu citu valstu kultūru. Ja nākotnē sastapšos ar šādu iespēju, darīšu visu, lai atkārtoti piedalītos, jo tas tiešām ir tā vērts.

Paula Lenša:

Mobilitātes programma "Erasmus+" bija nedaudz citādāka, kā gaidīju. Pirms devos ceļojumā, skatījos uz to nedaudz ar skepsi, jo tas ilgst tikai nedēļu, un nedēļas laikā neko daudz nevar paspēt un uzzināt. Pirmais iespaids izrādījās maldinošs, jo tik tiešām guvu nozīmīgu, jaunu pieredzi.

Skolā vācu valodu iesāku mācīties tikai šogad, tāpēc paļāvos uz savām angļu valodas zināšanām. Valodas prasmes palīdzēja pilnveidot gan sarunas ar vienaudžiem, gan arī ar manas apmaiņas studentes vecākiem. Varu teikt, ka vāciešiem skolās angļu valoda tiek mācīta līdzīgā līmenī kā Latvijā, jo spējām teicami viens otru saprast. Lai gan nebija nepieciešamība izmantot vācu valodu, tik un tā guvu lielāku ieskatu izrunā un rakstībā. Valodu klausījos rītos, brokastojot ar viesģimeni. Izrunu un rakstību trenējos, ar latviešiem un vāciešiem ejot pa ielu, cenšoties izlasīt ēku nosaukumus. Tagad vācu valoda vairs nešķiet tik sveša.

Stundas sākas un beidzas apuveni tajos pašos laikos, kad mums Latvijā - sākas ap astoņiem deviņiem, beidzas ap trijiem četriem. Uzzināju, ka vācieši šajā skolā neapmeklē ēdnīcu, jo gatavotais neesot garšīgs. Skolēni no mājām ņem pašu sagatavoto, visbiežāk - sviestmaizes.

Pati skola ir līdzīga Latvijas skolām, mācību klases arī. Vienīgā atšķirība bija modernas iekārtas un ergonomiski krēsli. Aktu zālē logi un žalūzijas bija atverami automātiski, moderna skaņu, gaismošanas iekārta, moderns projektors. Klasēs netrūka gaiss, laba ventilācija.

Viesģimene mani uzņēma ļoti labi. Katru vakaru pēc garās dienas sēdāmie pie galda, dzērām tēju un runājām par notikušo, par atšķirīgo kultūru un ieradumiem, nogaršojām dažādas latviešu un vācu tradicionālās delikateses, dziedājām dziesmas, spēlējām spēles. Mūsu vakara sarunas no šīs mobilitātes programmas man pietrūks visvairāk, jo tās man sniedza kopības sajūtu un radīja vēlmi atkārtot to pašu arī savā ģimenē.

Kā kultūršoks man bija vāciešu ēšanas paradumi, jo nekad savā mūžā netiku ēdusi tik daudz maizes. Vāciešu brokastis ir ļoti vienkāršas, un citreiz viņi tādās nemaz neēd. Man pasniedza maizes bulciņas ar sieru un desu. Otrā izvēle bija auzu pārslu putra, bet tā tika pasniegta auksta un ar sagrieztiem augļiem - arī citādāk, kā esmu ieradusi to ēst. Vienmēr biju paēdusi, taču ilgstoši šādi nevarētu, jo alkstu pēc dažādības. Pusdienās arī ņēmām sev līdzīvi sviestmaizes. Vakariņās katru vakaru viesģimene centās sagatavot ko tādu, ko nebiju vēl ēdusi. Tika pasniegti liellopa gaļas rullīši, vāciešu stilā gatavoti skābēti kāposti un Briseles kāposti.

Brauciena laikā iemācījies sadarboties ar cittautu cilvēkiem, strādāt grupā un izmantot līderības spējas. Paskatījos uz ikdienu nedaudz citādāk - ne vienmēr viss ir jādara steigā, pārvietoties ar divriteni ir veselīgāk un vieglāk, kā arī šad un tad nenāk par ļaunu uzsmaidīt pretim nākošajam svešiniekam.

Vācijas transports ir daudz attīstītāks kā Latvijā. Hannoverē iedzīvotāji pārvietojas galvenokārt ar pazemes vilcieniem un velosipēdiem. Šī iemesla dēļ uz ielām ir minimāla satiksme, un gaiss nav tik piesārņots. Pazemes vilcieni brauciena laikā bija mans mīļākais pārvietošanās līdzeklis, jo īsā laikā var nokļūt uz jebkuru pilsētas malu. Diemžēl neizmēģinājām slavenos ātrvilcienus, bet arī parastie ir ļoti moderni, ātri un brauc klusi.

Kopumā ļoti izbaudīju šo braucienu. Izveidoju jaunus kontaktus ārzemēs, kā arī tuvāk iepazīnu projekta latviešus. Ieguvu lielāku motivāciju mācīties vācu valodu, lai kādu dienu varētu atkal paviesoties viesģimenēs un šoreiz jau pārmītu kādu teikumu vāciski. Apsveru domu arī nākotnē studēt Vācijā, jo iemīļoju Hannoveri kā savas otrās mājas.

Nedēļas atskats:

Braucienu iesākām piektdien Hamburgā, no kurienes vēlu vakarā bija jāmēro vēl 2 h ar vilcienu, lai nonāktu Hannoverē. Hamburgas vilciena stacijā mūs sagaidīja neliels pārsteigums - tika mainīts perons. Šis izraisīja nelielu uztraukumu, jo vajadzēja noskaidrot, kur mums tagad jādodas. Apjautājoties garāmgājējiem, secinājām, ka satraukumam nav pamata, jo mums tikai jāpāriet peronam otrā pusē. Nekas ārkārtējs nebija noticis, tomēr uzzinājām, ka Vācijā šādi mēdz bieži gadīties. Pats brauciens ar vilcienu bija nogurdinošs, jo pēc lidojuma un garās dienas visi vēlējās atpūsties. Vilcienam bija divi stāvi, kas mums šķita neparasti, dažu brīdī, sēžot augšā, bija sajūtams, ka tas it kā šūpojas. Hannoverē mūs latviešus kopīgi sagaidīja vācu apmaiņas studenti ar savām ģimenēm. Kad ar otru latvieti ieradāmie viesģimenes mājās, iepazīnāmie ar pārējiem ģimenes locekļiem, dzērām tēju un nogaršojām tradicionālos kartupeļu salātus.

Sestdien ar latviešu draugiem paļāvāmies uz vāciešim, jo viņi bija mums saplānojuši dienas grafiku. Ar pazemes vilcienu devāmies uz Hannoveres centru un iepazinām atjaunoto vecpilsētu. Secinājām, ka Hannoverē ir ļoti sakopta un tīra pilsēta. Vācijā ieradāmies īstajā laikā, jo piedzīvojām parādi. Cilvēki apģērbjas dažādos kostīmos, kāpj braucošās platformās, dodas cauri centram un apmētā skatītājus ar konfektēm. Šī gājiena mērķis ir apēst pēc iespējas vairāk saldumu, lai pēc tam sāktu gavēni līdz Lieldienām, kad no sliktajiem ieradumiem ir jāatsakās. Ko tādu pieredzējām pirmo reizi un uzzinājām, ka vācieši šāda veida gājienos piedalās bieži, lai izrādītu savu attieksmi dažādos politiskos jautājumos. Tas rosināja salīdzināt latviešu protestu gājienus. Vakarā kopīgi satikāmies pie kādas vācu meitenes mājās un spēlējām vācu spēles, kā arī pavadījām laiku, labāk savā starpā iepazīstoties.

Svētdienas rītā devāmies pie citas vāciešu draudzenes, pie kuras viesojās spāņu apmaiņas studenti. Iepazināmies, aprunājāmies un gatavojām pusdienas vāciešu stilā. Spēju saprast dažus spāņu vārdus, jo valodu apgūstu skolā, tomēr spāņi runā ārkārtīgi ātri. Vēlāk devāmies uz pilsētas slidotavu, kur satikām vairākus projekta latviešus ar saviem apmaiņas studentiem. Kā pārsteigums mums bija tas, ka slidotava ir ļoti pieprasīta un tajā ielaiž ārkārtīgi daudz cilvēku. Vakariņojām mājās, kur aprunājāmies ar vecākiem par dienas laikā pieredzēto un dziedājām latviešu, vācu dziesmas.

Pirmdien jau devāmies uz skolu. Mūsu apmaiņas studente dzīvo pavisam netālu, tāpēc braucām ar velosipēdiem. Skolā mēs tikām iedalīti darba grupās, katrai grupai bija savs temats, uzdevums, kas tiem nedēļas laikā jāizpilda. Mēs tikām grupā ar nosaukumu "Eiropa dejo" un uzdevums bija izveidot minūtes garu priekšnesumu. Mūsu grupa satāvēja no 3 latviešiem un 5 vāciešiem, taču vienojāmies, ka dejosim tieši latviešu tautas deju "Cūkas driķos". Tā nu mēs iepazīstinājām grupas dalībniekus ar deju soļiem un pavisam ātri deju jau bija gatava. Biju spējīga pielietot nelielas līderības prasmes, jo grupas biedri bija jāmotivē, jāpamāca dejojot un jāuzklausā to viedokļi. Visi vācieši, kurus projekta laikā iepazinu, bija saprotoši, pretimnākoši un ļoti draudzīgi. Viņi labprāt uzklausā un iedrošina, kā arī sarunājas angļiski savā starpā, lai mēs, kuri vācu valodu nesaprot, justos iekļauti.

Otrdien un trešdien arī darbojāmies savās grupās. Pusdienās ņēmām līdzi sviestmaizes, jo skolas kafetēriju skolēni nelabprāt izmanto. Apmeklējām Hannoveres pili, kur nedaudz uzzinājām par pilsētas vēsturi un to, kā 2/3 tās apbūves cieta Otrā pasaules kara laikā. Orientēšanās uzdevumā apskatījām dažādus pilsētas pieminekļus, pārvietojamies pa pilsētu, izmantojot pazemes vilcienus, kurus brauciena laikā tik tiešām iemīlējām. Praktizējām iestudēto deju un labi pavadījām laiku, apspriežot dažādas kultūru atšķirības.

Ceturtdiena bija noslēguma diena, kad valdīja neliels satraukums par vakara pasākumu. Visi cītīgi gatavojās un "pieslīpēja" savus priekšnesumus. Vakars bija patiesi jauks un izdevies. Ar aizrautību skatījāmies citu priekšnesumus, kā arī paši, latvieši, reprezentējām savu valsti. Bija interesanti vērot dažādās prezentācijas, jo katrai valstij tā bija citādāka, viena par otru neparastāka. Pasākuma dalībnieki bija sagatavojuši dažādus internacionālus ēdienus - sākot no spāņu kartupeļu omletēm, līdz vāciešu kuskusa salātiem un maizītēm. Vakaram noslēdzoties, nemaz nevēlējāmies doties mājās, jo atmosfēra bija ļoti sakāpināta. Visi zināja, ka šī ir pēdējā pilnā diena, kopīgais pasākums, kādu piedzīvosim šeit.

Piektdiena bija pēdējā diena Vācijā. Mēs no rīta pabrokastojām un devāmies uz staciju. Ar asarām atvadījāmies no mūsu apmaiņas studentes un viņas ģimenes, kā arī nosolījāmies, ka

kādreiz viens otru apciemot. Atpakaļceļš bija garš un nogurdinošs, jo ilgi bija jāgaida lidostā un mājās bijām tikai pavisam vēlu vakarā. Brauciens bija tiešām atmiņā paliekošs un vērtīgs personības izaugsmei. Nedēļa šķiet kā neilgs laiks, lai pieķertos kādai vietai, tomēr Hannoverē man iekrita dziļi sirdī. Laikapstākļi mūs lutināja ar siltu saulīti, kāda Vācijā šajā mēnesī nav ierasta. Ceļojuma laikā uzlabojām runāšanas prasmes angļu valodā, un kāds latvietis noteikti arī pielietoja savas zināšanas vācu valodā. Bija vērtīgi klausīties valodas skanējumu no tās īstenajiem runātājiem, kā arī censties saprast, ko nozīmē uzraksti uz dažādajām izkārtnēm. Kultūras apmaiņa un jaunuzzinātā informācija noteikti noderēs nākotnē, bet vislielākais ieguvums ir paša personībai, skatoties, kā vienaudži dzīvo un uzvedas citādā vidē, citas kultūras ietekmē.

Taiga Marija Matvejeva:

Man bija lieliska iespēja piedalīties Erasmus+ projektā Hannoverē. Visa nedēļa bija ļoti blīvi saplānota, tāpēc mēs paspējam pieredzēt visdažādākās lietas. Viens no aspektiem, kur es jūtu vislielākās izmaiņas ir manas angļu valodas spējas, pirms šī projekta es brīvi spēju komunicēt angļu valodā, tomēr nebija komfortabli to darīt visu priekšā. Šīs nedēļas laikā es sāku justies daudz pārliecinātāka savās spējas un ir vieglāk tikt galā ar valodas barjeru, tā kā bija jākomunicē arī ar citu valstu dalībniekiem un beigās arī jāprezentē mūsu "workshopa" rezultātus.

Skolas ikdiena bija diezgan līdzīga mūsu ikdienai. "Workshop" laikā man bija iespēja iepazīties tuvāk ar citu valstu skolēniem, kā arī uzzināt par stereotipiem reklāmās un tos dekonstruēt. Kultūršoks man bija visvairāk par cilvēku atsaucību un jaukumu, visi vienmēr bija ļoti smaidīgi, protams, arī ēdieni bija citādāki, piemēram, viņi ļoti bieži un daudz ēd maizi vai arī tas, ka cīsiņi parasti viņiem ir burkāns vai konservos.

Dzīve viesģimenē bija viegla, tā kā Latvijā jau sadraudzējos ar meiteni, kas uzņēma mani savā ģimenē. Visa ģimene bija ļoti atsaucīga un tiešām bija ieinteresēta uzzināt vairāk par Latviju, un bija gatava man pastāstīt visu par Vācijas kultūru. Nonākšana līdz Vācijai arī bija ļoti patīkama un bez liekām problēmām. Mēs lidojām līdz Hamburgai pusotru stundu un tad braucām ar vilcienu līdz Hannoverē.

Kopumā es esmu ļoti apmierināta ar šo pieredzi, esmu ļoti pateicīga visiem organizatoriem un manai viesģimenei. Viss tiešām bija ļoti labi organizēts un pa šo īso laiku es spēju daudz ko pieredzēt. Bija ļoti interesanti pilnībā piedzīvot ikdienu no vāciešu skatupunkta.

Paula Vīksne:

Šī ir pirmā reize, kad es esmu piedalījies Erasmus+ projektā. Es RVVĢ esmu mācījusies jau kopš 7. klases un 9. klase mums 10. klases rādīja prezentāciju par viņu pieredzi Hannoverē. Redzot viņu prezentāciju, es biju ļoti iedvesmota tikt šajā projektā, jo viņiem tā bija jauna pieredze un viņiem patiešām tur bija ļoti interesanti. Man, protams, šī arī bija jauna pieredze un, manuprāt, tā bija vislabākā pieredze man līdz šim manā mūžā. Un viss, ko es vēlētos, lai būtu bijis, ir, ka mums būtu bijis dots vairāk laika pavadīt pie viņiem.

Vācu valodu es sāku mācīties tikai šajā mācību gadā, pirms tam mācījos krievu valodu. Pārzināt vācu valodu ir bijusi mana vēlme jau labu laiku. Atrodoties Vācijā, runājot ar savu viesģimeni, klausoties viņos runājot vāciski jau varēju saprast dažus vārdus. Visas nedēļas laikā mēs varējam apmainīties ar dažādiem savu valodu izteicieniem, un arī izmēģināt grūtākus vārdus vai izrunas otra valodā.

Mēs nedēļas laika pavadījām daudz laika arī viņu skolā. Tur mēs nodarbojāmies ar workshopiem, kuru temati bija ļoti dažādi. Es pati biju dejošanas workshopā, un tur es ar latviešu meitenēm iemācījām vāciešiem latviešu tautu deju. Protams, viņi arī izstāstīja savu ikdienas skolas dzīvi, un, manuprāt, viņiem ir mazliet citādāk. Piemēram, viņiem skola beidzas daudz ātrāk un viņiem nav tādi pārbaudes darbi, bet ir eksāmeni, un Latvijā mēs vēl varam pārrakstīt pārbaudes darbu, bet viņi nevar.

Man šajā projektā ļoti paveicās ar savu viesģimeni. Mana viesģimene bija ļoti viesmīlīgi, viņi mūs ļoti izjautāja par Latviju un mūsu dzīvi (es dzīvoju kopā ar Paulu divatā no Latvijas). Mūsu ģimene mūs ļoti labi izmitināja, katrai pat bija sava istaba. Vecāki vienmēr bija ļoti jauki un ļoti komunikabli. Abi vecāki runāja ļoti labā angļu valodā un komunicēt bija ļoti viegli. Mēs no Latvijas atvedām populārus našķus, un viņi mūs cienāja ar tradicionāliem vācu ēdieniem. Bija arī vakari, kur viņi mums iemācīja populāru vācu spēli, un tajā pašā vakarā mēs visu vakaru klausījāmies populāras vācu un latviešu dziesmas, un meklējam vārdus, kas abās valodās skan līdzīgi. Nedēļas laika tika uzzināts, ka mēs dzīvojam ļoti dažādi, ēdiens ir ļoti dažāds, piemēram, viņiem ir tendence ēst ļoti daudz maizes.

Uz skolu mēs izvēlējamies doties ar riteņiem (ļoti populārs pārvietošanas veids Vācijā). Un uz galvenajiem apskates punktiem mēs varējām aizstaigāt ar kājām, bet arī izmantojām metro.

Kopumā šis projekts ir bijis lielisks, neaizmirstams un viena no labākajām atmiņām mana mūžā. Bija ļoti žēl braukt prom, es patiesam mīlēju, tur atrasties. Būtu gribējies, ka projekts ilgtu mazliet ilgāk. Šī projekta laikā es iemācījos daudz dažādas lietas. Satiku cilvēkus no citām valstīm, un ieguvu daudz paziņas. Šī bija neaizmirstama pieredze, un noteikti Hannoveri un savu viesģimeni apciemošu vēlreiz kādu dienu.

Tomass Kristiāns Tihanovs:

Pateicoties iespējai piedalīties Erasmus+ projektā, esmu pavadījis laiku Hannoverē, Vācijā, kur man bija iespēja atklāt jaunu perspektīvu uz pasauli un iepazīties ar citām kultūrām. No pirmās dienas līdz atvadu brīdim esmu pilnveidojis sevi pateicoties Erasmus+ programmai un ieguvis draugus no dažādām pasaules valstīm.

Projekta laikā esmu iepazīties ar vāciešu kultūru un tradīcijām. Es arī ieguvu jaunas prasmes, to es panācu, veidojot kontaktus un mācoties no citiem dalībniekiem. Es esmu veiksmīgi uzlabojis savu prasmi runāt un lasīt gan angļu, gan vācu valodā, atklājot jaunus vārdus un frāzes, kas ikdienā tiek lietotas gan Vācijā, gan citās pasaules valstīs.

Dzīvojot kopā ar viesģimeni, esmu iepazīties ar vāciešu ikdienu un ēdienkarti, kas bagātināja manu ceļojumu uz Vāciju un manas zināšanas par Vāciju kā valsti. Pastaigas pa Hannoveri un Hamburgu ir sniegušas iespēju atklāt vēsturiskas vietas un pieminekļus, kas atklāj šo pilsētu daudzveidību.

Dalība projektā ir atvērusi man jaunas iespējas un iedvesmu, lai izpētītu pasaules daudzveidību un apgūtu jaunas prasmes un zināšanas. Es novērtēju iespēju strādāt kopā ar cilvēkiem no dažādām kultūrām un valstīm, tā ir mainījusi manu skatu uz pasauli un devusi man iespēju apgūt jaunas prasmes un attīstīt jau esošas prasmes.

Elīza Balgalve:

Šogad man bija lieliska iespēja piedalīties "Erasmus+" mobilitātē Vācijā, Hannoverē. Pirmo reizi piedalījos šādā mobilitātē, un esmu ļoti priecīga, ka pieteicos. Šī tiešām bija viena no labākajām nedēļām manā dzīvē.

Ar vācu valodu es vēl esmu uz "jūs", jo tikai šogad sāku to apgūt. Tādēļ komunicēju tikai angļu valodā. Šīs mobilitātes laikā, manāmi attīstījās manas angļu valodas prasmes. Iepriekš nebija bijusi tāda iespēja ikdienā komunicēt, gandrīz vai tikai angļu valodā, taču tas nevienā brīdī nelikās grūti. Šobrīd varu teikt, ka brīvi pārvaldu angļu valodu gan runājot, gan rakstot. Kā jau minēju, vācu valodu sāku mācīties tikai šogad, tāpēc bija ļoti interesanti un vērtīgi uzturēties vācu valodas vidē. Vācu valodu dzirdēju viesģimenē, transportā, skolā un citur. Tagad jau vācu valoda nešķiet tik nesaprotama un sveša.

Mēs iesaistījāmies mācību stundās un dažādās darbnīcās jeb "workshops". Katrs varēja izvēlēties sev tīkamu novirzienu, un es izvēlējos "European music band". Pēdējā vakarā katra workshopa dalībnieki prezentēja, ko ir sagatavojuši. Mazliet guvu ieskatu par skolu. Ļoti daudz atšķirības ar Latvijas skolām nebija. Stundas sākas ap astoņiem un beidzas ap trijiem, tāpat kā Latvijā. Lielākā atšķirība bija modernās iekārtas klasēs un aktu zālē. Piemēram, aktu zālē ir spēcīga skaņu un gaismas iekārta, jauns projektors, kā arī žalūzijas un logi atvērās/aizvērās automātiski.

Dzīvošana viesģimenē bija kaut kas pavisam jauns. Šī ģimene bija ļoti viesmīlīga, mīļa un izpalīdzīga. Mani uzņēma kā pašu meitu. Vienmēr par visu bija padomāts, lai nekas nekad netrūktu. Katru rītu bija bagātīgas brokastis un vakarā vakariņas. Man atlika tikai ieminēties, kas man garšo, un jau nākamajā dienā tas bija ledusskapī. Dzīvojot tikai dažās dienās, es tiešām jutos kā savās otrajās mājās. Man ļoti iepatikās tās sarunas ar ģimeni pēc garās dienas pie vakariņu galda, kad mēs izrunājām visu redzēto un izjusto. Šīs sarunas deva tādu kā kopības sajūtu. Šobrīd cenšos to turpināt savās mājās - Latvijā.

Kultūršoku es piedzīvoju ieejot jebkurā veikalā ar vāciešiem. Es biju šokā par to, cik jauki un atvērti vācieši ir pret citiem, pat nepazīstamiem cilvēkiem. Katrā veikalā pie kases pēc samaksāšanas vācieši atvadījās no kasieriem kā ar draugu, kā arī uz ielas cilvēki smaida un ir laimīgi. Tas mani pārsteidza, jo Latvijā gandrīz nekad nebiju to redzējusi.

Šī mobilitāte man palīdzēja nostiprināt savas spējas sarunāties ar cittautu cilvēkiem svešvalodā, patstāvību dzīvojot citā valstī. Vēl iepazinos arī ar citiem latviešiem, kuri piedalījās šajā mobilitātē, un ieguvu jaunus draugus gan Latvijā, gan ārzemēs.

Ceļš uz Hannoveri bija diezgan garš un nogurdinošs. Sākumā lidojām no Rīgas uz Hamburgu. Lidojums nebija garš, tikai apmēram pusotra stunda. Pēc tam braucām ar pazemes vilcienu uz pašu Hamburgu un tad sekoja garais vilciena brauciens. Tas bija divstāvējš vilciens, ar kuru braucām divas stundas. Hannoverē bijām vienpadsmitos vakarā. Kopumā Vācijā transports ir daudz attīstītāks nekā Latvijā. Lielākā daļa cilvēku ikdienā pārvietojas ar pazemes vilcieniem

nevis autobusiem. Ļoti iepatikās pazemes vilcienu sistēma, jo var nokļūt jebkur bez kavēšanas.

Kopumā man ļoti, ļoti patika šis brauciens. Esmu ļoti pateicīga Rīgas Valsts vācu ģimnāzijai, par šādu mobilitātes iespēju. Mobilitāte man palīdzēja pilnveidoties kā cilvēkam, ieguvu jaunu pieredzi un jaunas paziņas gan Latvijā, gan ārzemēs, un, protams, pavadīju jau trijus laikus. Katru dienu bija, kas jauns un aizraujošs. Noteikti vēl atgriezīšos Hannoverē, jo iemīlēju šo pilsētu.

Dāvis Legzdinš:

Erasmus+ bija unikāla iespēja manā skolēna dzīvē pavadīt nedēļu Hannoverē, Vācijā. Šī mobilitāte deva mums iespēju iepazīt Hannoveri, tās kultūru, cilvēku ikdienišķo dzīvi, tradīcijas un skolas dzīvi.

Projektā pilnveidoju savas angļu valodas prasmes, bet arī attīstīju savas vācu valodas prasmes. Vācu valodu sāku apgūt tikai šogad, jo kā otro svešvalodu izvēlējos krievu valodu, tāpēc šī mobilitāte man ļoti, ļoti palīdzēja apgūt vācu valodu. Sakarā ar to, ka projektā piedalījās skolēni no dažādām valstīm: Nīderlandes, Polijas, Spānijas, Latvijas, Francijas un protams no Vācijas, man bija jārunā daudz angļu valodā, kas ļoti man palīdzēja attīstīt tieši runāšanas prasmes angļu valodā. Iemācījos arī vēl dažādus vārdus no vācu valodas, spāņu valodas, holandiešu valodas.

Skolā atradāmies 3 dienas un šo dienu darbojāmies savos „workshopos”. Noskaidrojām, ka vāciešiem ir pilnībā savādāka mācību sistēma: mācības beidzās parasti ap 13:00, viņiem ir 13 klases un viņi mācās 6 baļļu sistēmā. Mans „workshops” bija „stereotipi reklāmās”, kurā mēs meklējām stereotipus reklāmās gan internetā, gan staigājot apkārt Hannoverei. Savā „workshop” iemācījos daudz jauna un iepazīnu daudz jaunus cilvēkus.

Vēlos teikt, ka mana viesģimene bija ļoti atsaucīga, aktīva un ļoti izpalīdzīga. Ar šo ģimeni devāmies dažādos izbraucienos, piemēram, uz Hannoveres zoodārzu, kas man ļoti patika. Izbraucienos uz Hannoveres centru, man daudz viņi stāstīja par Hannoveres vēstures, daudzu nozīmīgu māju, piemiņu vietu nozīmi un arī vecāki mani iepazīstināja ar vācu kultūru, ēdienu. Mani viss viesģimenē apmierināja un vēlos pateikt lielu paldies viņiem par viņu kompetenci.

Daudz par Hannoveri es uzzināju no ģimenes puses, bet daudz pats apskatīju kopā ar citiem apmaiņas skolēniem. Viena no lietām, kas man palika galvā bija „Hannover Town Hall”, jo tā tiešām bija grandiozā ēka, kurā mums bija iespēja gan apskatīt no iekšas, gan paēst tās pagrabā. Mani pārsteidza arī Hannoveres arhitektūra, un pati pilsēta bija tīra, skaista un tās iedzīvotāji ļoti jauki, vismaz no manas pieredzes.

Personīgi man attīstījās valodas prasmes gan angļu valodā, gan vācu valodā. Piedalīšanās projektā ļāva gūt man jaunu pieredzi, apskatīt un uzzināt kaut ko jaunu par citām valstīm un to kultūru, protams, uzsvars bija uz Vācijas kultūru. Ieguvu jaunus draugus, kā arī daudz neizmirstamu atmiņu.

Transports galvenokārt bija metro, kas Latvijā nav. Metro bija ļoti izdevīgs, ātrs veids, ar kura palīdzību varēja nokļūt uz visām vajadzīgajām vietām. Lietojām arī vilcienus un parastās vieglās mašīnas. Pārvietojāmies visvairāk pa Hannoveres centru, bet arī izbraucām uz muzeju ārpus Hannoveres centra.

Beigās varu pateikt, ka šī ir fenomenāla iespēja apskatīt citu valsti, tās kultūru, trenēt savas valodas prasmes un pavadīt ļoti, ļoti labu laiku kopā ar draugiem. Šī iespēja, es teiktu, ka ir jāizmanto katram, jo to noteikti neviens nenožēlo.

Elīza Celma:

No 9.-16. februārim man bija lieliska iespēja piedalīties skolas organizētajā Erasmus+ grupas mobilitātes braucienā uz Hannoveri, Vāciju. Projekta ietvaros mums bija iespēja attīstīt mūsu valodu spējas, paplašināt mūsu kultūras redzesloku, piedalīties dažāda veida “workshops” un iepazīties ar citu valstu pārstāvjiem.

Dodoties ceļā uz Vāciju visuztraucošākais projekta aspekts bija dzīvošana viesģimenē, tomēr pateicoties apmaiņas projekta ģimenes viesmīlības dēļ es jutos atvieglota, priecīga un patiešām gaidīta viņu mājās. Dzīvojot viesģimenē man bija iespēja piedzīvot vācu ikdienišķo dzīvi, ēšanas paradumus, kuros izteikti vienmēr bija iekļauta maize, kā arī ģimenes paradumus un ierastās gaitas. Viesģimene, kas mani uzņēma, lai gan dzīvo Vācijā un runā arī vāciski, ir no Albānijas, tāpēc man bija arī iespēja uzzināt par to, kā viņi nonāca Vācijā, kādi ir tipiski albāņu ēdieni, pamēģināt albāņu tēju un bija iespēja arī dzirdēt albāņu valodu un piedzīvot multikulturālu ģimenes dinamiku.

Nedēļas laikā, pateicoties mūsu vācu partneriem un projekta ietvaros organizētajiem pasākumiem, mēs iepazinām Hannoveri un piedzīvojām visu, ko tā piedāvāja. Apmeklējot Hannoveres muzejus, izstādes, rātsnamu un blakus pilsētas zinātnisko centru mēs ieguvām jaunas zināšanas un attīstījām mūsu redzesloku, bet esot Hannoverē mēs ne tikai izglītojāmies, bet arī piedzīvojām vietējo dzīvi un izbaudījām brīvo laiku apmeklējot kafejnīcas, kas vienmēr bija pilnas, slidotavu, veikalus, kuri Latvijā nav sastopami, parādi, kur vietējie Hannoveres iedzīvotāji pārgērbās visdažādākajos tērpos un dalīja konfektes, kā arī akvāriju un, protams, arī pavadījām vakarus kopā ar saviem vāciešiem un jaunieģutajiem ārzemju draugiem.

Interesanti bija salīdzināt Latvijas un Vācijas kultūru, kas pēc manām domām pārāk daudz neatšķirās, bet vienīgais, kas spilgti palika atmiņā bija, ka Vācija visi ir diezgan atvērti un draudzīgi un ir gatavi ar tevi runāt.

Projekta laikā mums bija iespēja pavadīt laiku Vācijas skolā un iepazīt vācu jauniešu ikdienas apkārtni. Esot vācu skolā man bija iespēja salīdzināt Latvijas un Vācijas izglītības sistēmas atšķirības. Ko varēja konstatēt, kas bija drastiski atšķirīgs bija, ka Hannoveres skolā klašu izmēri bija mazāki, skolas diena beidzās agrāk un ka pa skolas telpām un uz sienām Hannoveres jauniešiem ir iespēja izpausties ar saviem mākslas darbiem. Pavadot laiku skolā es arī piedalījos “workshop” nodarbībā – living & studying abroad, hearing medical research, kur mēs iepazinām kādas ir iespējas strādāt/ mācīties ārzemēs, kā arī grūtības un labumus no šādām pieredzēm, kas iedvesmoja mani apsvērt skatīties saistībā ar manu nākotni arī uz ārzemēm.

Projektā Hannoverē piedalījās kopā 6 valstis- Vācija, Spānija, Latvija, Zviedrija, Polija, Francija, radot multikulturālu vidi. Projekta laikā satiekoties ar citiem valsts pārstāvjiem mēs pavadījām lieliski laiku, izzinot pilsētu, uzzinot par valstu tipiskā tradīcijām vai interesantiem stereotīpiem, kā arī apmaiņas laikā ieguvām papildus vārdu krājumu, kas ļaus mums dodoties

uz šīm valstīm justies kā vietējajiem. Pēc kopā pavadītā laika ar citu valstu pārstāvjiem es esmu pārliecinātā sakot, ka esmu ieguvusi jaunus draugus un kontaktus citās Eiropas valstīs, kurus citādāk man nebūtu bijusi iespēja iegūt.

Projekta ietvaros viss notika angļiski. Uzsākot projektu uztraukums bija liels, jo runāt visu nedēļu angļiski likās izaicinoši, tomēr nedēļas garumā, pateicoties apkārt esošajiem cilvēkiem un atbalstam, es kļuva pārliecinātāka savās angļu valodas zināšanās un varēju viegli piedalīties projekta darbībā, kā arī iepazīt Hannoveri, tomēr es ieteiktu dodoties uz Vāciju šāda veida projektā apgūt vismaz dažās pamata vācu frāzes. Nedēļas laikā papildus esmu arī attīstījusi savas vācu valodas un spāņu valodas zināšanas, iegūstot jaunus vārdu krājumus.

Lai nokļūtu Hannoverē mums bija jāmēro pietiekami garš ceļš, pārvietojoties gan ar lidmašīnu, gan ar vilcienu. Ceļošanas pieredze kopumā ir bijusi laba un es izbaudīju kopā pavadīto laiku ar Latvijas projekta dalībniekiem gan turp, gan atpakaļ, bet, protams, ceļš tomēr bija ļoti nogurdinošs un tam ir jābūt gan fiziski, gan mentāli gatavam. Vienīgais, kas bija radījis uztraukumu ir Vācijas vilcienu neparedzamība, tomēr, pateicoties skolotājiem, neskatoties uz mazām problēmām un nesaprašanām, mēs nonācām gala mērķī veiksmīgi un es biju pateicīga, ka Vācijas biežie streiki neradīja problēmas.

Pateicoties dalībai projektā, es esmu ieguvusi jaunu pašpārliecinātību gan sevī, gan savās valodas zināšanās un lēmumu pieņemšanā, jaunas spējas sadarbojoties ar cilvēkiem, plašāku pasaules skatījumu, jaunatklātu interesi par citu valstu kultūrām un citādāku pieeju sevis ierastajām darbībām. Dalība projektā noteikti būs ietekmējusi manu nākotni gan personīgā līmenī, gan profesionālajā attīstībā, un es esmu pateicīga par šo brīnišķīgo pieredzi.

Elza Līduma:

Šī mobilitātes programma "Erasmus+" bija citādāka nekā biju iedomājusies. Pirms devos uz Hannoveri nebiju domājusi, ka šajā vienas nedēļas laikā, spētu paspēt iepazīt jaunu kultūru, cilvēkus un gūt jaunu, nozīmīgu pieredzi, taču varu apgalvot, ka nedēļa ir pietiekami ilgs laiks, lai to visu spētu piedzīvot.

Vācu valodu mācos jau no 5. klases, bet zināšanas nav tik labas, lai es varētu brīvi runāt un izteikties vāciski, tāpēc paļāvos vairāk uz savām angļu valodas prasmēm. Valodas zināšanas palīdzēja man pilnveidot sarunas gan ar citu valstu vienaudžiem, gan ar viesģimeni. Lai gan nebija izteikta vajadzība man izmantot vācu valodu ikdienā, tā bija dzirdama visur, tāpēc noteikti paplašināju savu vārdu krājumu, izrunu un gramatiku. Valodu klausījos gan no rīta, brokastojot kopā ar viesģimeni, gan pa dienu klausoties kā mana apmaiņas studente sarunājas ar saviem draugiem. Varu teikt, ka visas nedēļas laikā uztvēru un sapratu sarunas kontekstu, taču nespēju sniegt atbildi vācu valodā.

Tas, kas mani visvairāk pārsteidza ir tas, ka Hannoveres skolā nav tādas vietas kā garderobes, kur atstāt savas mantas. Visur virsdrēbes tiek nestas līdzī. Kā arī uzzināju, ka skolēniem negaršo skolas ēdiens, tāpēc vienmēr no mājām ņem pašu sagatavoto ēdienu, kas visbiežāk ir sviestmaize. Skola un mācību klases līdzīgas Latvijas skolām. Vienīgā atšķirība bija modernizētākas iekārtas un mācību procesā izmantojamie līdzekļi. Katrā telpā, kuru redzēju, bija skārienjūtīgā tāfele un katram skolēnam bija iespēja dabūt planšetdatoru, kurā pierakstīt stundā darīto.

Viesģimene mani uzņēma ļoti labi. Katru vakaru pēc vakariņām runājām par dienas notikumiem, par atšķirīgajiem ieradumiem un spēlējām dažādas spēles. Šīs vakara sarunas noteikti ir viena no lietām, kas man pietrūks no mobilitātes programmas visvairāk, jo tās man sniedza kopības un mājīguma sajūtu.

Kā kultūršoks man noteikti bija vāciešu ēdiena ieradumi, proti, nekad savā mūžā nebiju ēdusi tik daudz baltmaizes kā šajā nedēļā. Vāciešu brokastis ir ļoti vienveidīgas. Brokastīs es visbiežāk ēdu grieķu jogurtu ar medu, dažādus dārzeņus un, protams, maizi ar sviestu, sieru, desu, gurķiem. Ikdienā man patīk mainīt savas brokastis, lai būtu dažādība, tāpēc ilgstoši šādi nespētu. Pusdienās ņēmām līdzīvi sviestmaizes vai aizgājām paēst uz kādu kafejnīcu. Vakariņās viesģimene centās sagatavot kaut ko jaunu, kas varētu mani pārsteigt.

Projektā kopā piedalījās 7 valstis- Vācija, Spānija, Nīderlande, Zviedrija, Polija, Latvija un Francija, līdz ar to bija ļoti multikulturāla vide, kas lika attīstīt manas angļu valodas spējas un nedaudz vācu un spāņu valodas zināšanas. Brauciena laikā iemācījos labāk sadarboties ar citiem cilvēkiem, attīstīju darba grupas prasmes, kā arī pilnveidoju līderības spējas.

Transports ir noteikti viena no lietām, kas man paliks atmiņā no Hannoveres. Šeit iedzīvotāji pārvietojas galvenokārt ar pazemes vilcieniem vai tramvajiem un velosipēdiem. Šī iemesla dēļ uz ielām neveidojas lieli sastrēgumi, kas varētu ietekmēt turpmākās dienas rutīnu. Pazemes vilcieni bija mans mīļākais pārvietošanās līdzeklis to praktiskuma dēļ, proti, īsā laikā periodā var nokļūt uz jebkuru pilsētas malu, neieklūstot nekāda veida sastrēgumos.

Patiecoties dalībai projektā esmu ieguvusi jaunu, neaizmirstamu pieredzi, kas palīdzēja man gūt pašpārliecinātību gan sevī, gan valodas zināšanās. Kā arī guvu jaunas prasmes sadarbojoties ar citiem cilvēkiem, izveidoju jaunus kontaktus ārzemēs, radās lielāka interese par citām valsts kultūrām un atradu citādāku pieeju manām ierastajām ikdienas gaitām. Projekts motivēja mani pilnveidot vairāk vācu valodu, lai es kādu dienu varētu apciemot viesģimeni un šoreiz jau brīvāk izteikties vāciski. Dalība projektā lika man iemīlēt Hannoveri un ietekmēs manu nākotni profesionālajā attīstībā, tāpēc esmu ļoti pateicīga par šo neaizmirstamo pieredzi, kas pavēra plašāku pasaules redzējumu.

Haralds Upmalis:

Šis bija mans pirmais Erasmus projekts, kurā esmu piedalījies. Tas bija patiešām ļoti interesants un noderīgs projekts. Es nevienā brīdī nenožēloju, ka pieteicos tam, tieši pretēji, esmu priecīgs un ļoti novērtēju šādu iespēju.

Visu nedēļu esot Hannoverē, mēs dzīvojām viesģimenē. Izņemot dažus zvanus ģimenei, es biju pilnībā izolēts no latviešu valodas. Visu laiku komunikācijā izmantojām angļu valodu. Man nebija nācies nedēļu no vietas izmantot saziņā tikai angļu valodu, tāpēc uzskatu, ka šādā veidā es esmu kļuvis pārliecinātāks, runājot angļiski. Ļoti bieži cilvēkiem ir bail runāt kādā valodā, kuru viņi apgūst, jo baidās pieļaut kļūdas, taču ja šāda valoda ir tavs vienīgais saziņas veids, tas patiešām rada tevī pārliecību, ka tu vari runāt citā valodā, un cilvēki to sapratīs. Protams, ka iemācījos arī jaunus vārdus gan angļu, gan vācu valodā, kuru esmu uzsācis mācīties tikai šogad.

Skola Hannoverē bija ļoti interesanta, jo tādu skolu vēl nebiju redzējis. Tajā bija 7 ēkas, kuras bija savienotas tikai ar celiņiem ārā. Latvijas klimats šādu pieeju nepieļautu. Skola ļoti atšķīrās

pēc korpusiem. Vecākie korpusi bija līdzīgi kā mūsu skolā- nekas īpašs, taču ieejot jaunākajā korpusā bija sajūta kā tādā muzejā. Tajā bija pat lifts! Daudz no skolas ikdienas neredzēju, jo lielākoties laiku pavadījām savās darba grupās, taču to, ko novēroju ir tas, cik visi cilvēki ir ļoti pozitīvi un smaidīgi. Darba grupā mums bija tēma par dzimuma ietekmi ir reklāmām, kas man likās ļoti interesanta, jo par šo skolā nemāca, un šajā tēmā varēja izpausties.

Dzīvošana viesģimenē man bija jauna pieredze, taču varu teikt visu to labāko. Mani patiešām labi uzņēma un nedēļas beigās es jutos kā mājās. Šajā nedēļas laikā mājās man bija iespēja parunāt arī ar mana vācu drauga vecākiem, no kuriem uzzināju ļoti daudz ko par Vāciju un Hannoveri. Šis patiešām ir fantastisks veids kā mācīties.

Esmu bijis Vācijā vairākas reizes, taču vislabāk kultūru ir iepazīt, dzīvojot kopā ar vietējiem. Tā es uzzināju ļoti daudz par Vācijas kultūru, nogaršoju tradicionālos ēdienus un protams, ka izzināju arī Vācijas vienu no kultūras pamatiem- futbolu. 10. februārī mēs ar vilcienu braucām uz Brēmeni, lai redzētu Bundeslīgas spēli klātienē. Man ir bijis sapnis aizbraukt uz lielo futbolu jau kopš mazotnes, un šādā veidā to sanāca pilnveidot. Esmu ļoti pateicīgs par šādu iespēju un apzinos, ka bez šāda projekta tas nebūtu iespējams.

Ja tagad vēlreiz būtu jābrauc šādā projektā, man vairs nebūtu tāds uztraukums kā pirmajā reizē. Es jūtos daudz pārliecinātāks par sevi, jo esmu sev pierādījis, ka es varu bez nekādām problēmām pats aizbraukt un nodzīvot nedēļu svešā dzīvoklī. Šis patiešām man ir uzlabojis pašpārliecinātību arī ikdienas dzīvē. Arī komunicēt ikdienā ir kļuvis daudz vieglāk, jo ir sajūta, ka šis projekts tev ir iedevis kādas maģiskas komunikācijas spējas.

Šajā projektā mēs braucām ar vilcieniem, kā arī lidojām ar lidmašīnu. Man ļoti patīk publiskais transports un es ļoti apbrīnoju Vācijas dzelzceļa sistēmu, tāpēc šādi braucieni ar vilcieniem man likās ļoti interesanti. Man arī prieks, ka izvēlējamies reģionālos vilcienus, jo tādejādi varēja apskatīt stacijas un to pilsētas.

Es patiešām visiem no visas sirds ieteiktu kaut reizi dzīvē pamēģināt šādu braucienu, jo šādā pieredzē nesaskatu nevienu mīnusu. Jauni draugi, personības attīstīšana, ceļošana, kultūru izzināšana. Tu šādā veidā patiešām mācies "dzīves skolā". Es patiešām izbaudīju katru sekundi šajā projektā un šķiroties no vācu viesģimenes, sarunājām, ka tiksimies kaut kad atkal. Iespējams, kad Hannoveres 96 futbola komanda tiks atpakaļ uz augstāko līgu. Tad gan jau paviesošos atkal. Paldies!

Jānis Hermanis-Liepiņš:

Erasmus+ mobilitātes programma līdz šim man nebija nekas svešs. Pateicoties vecākajai mātai, esmu piedzīvojis vairākas reizes, kā ir būt daļai no viesģimenes. Zinu, ka iepriekš gūtā pieredze bija tas iemesls, kādēļ es vēlējos piedalīties šajā programmā, tomēr atziņu, ka būt viesim citā valstī ir daudz citādāka pieredze.

Valodas prasmes bija viena no centrālajām jomām, kas tika pilnveidota projekta laikā. Lielākais akcents, protams, bija vērsts uz angļu valodu. Lai gan es šogad sāku apgūt vācu valodu, šo valodu neesmu attīstījis pietiekami augstā līmenī, lai spētu sazināties arī sadzīviskā līmenī. Projekta laikā tāpēc atrados situācijā, ka vienīgā saziņas valoda ir angļu valoda. Šādas situācijas ir zelta vērtas valodas apgūšanas procesā, jo tās liek atrasties ārpus ierastās

komforta zonās, tādejādi valoda tiek daudz dziļāk nostiprināta. Varu apgalvot, ka pēc projekta jūtos daudz pašpārliecinātāks savās angļu valodas mutiskajās iemaņās.

Projektā mēs tikām sadalīti vairākos "workshopos", kuru tēmas bija sākot no sporta līdz pat stereotipiem, tāpēc varu apgalvot, ka katram, kas atradās citās nodarbībās, bija daudz citādāka pieredze. Es atrados mākslas nodarbībās. Man tas bija kas ļoti neierasts un ārpus mana interešu loka, tomēr nodarbību vadītājā spēja iesaistīt un aizraut visus, jo uzmanība netika vērsta uz gala rezultātu, bet ar neierastajiem uzdevumiem uz procesu, kā top māksla. Veltot milzīgu uzmanību pašam procesam gala rezultāts, protams, arī neizpalika.

Sociālās kompetences attīstība notika ne tikai skolas vidē, bet arī ģimenē, kurā dzīvoju. Pieredze dzīvojot kopā ar vietējiem cilvēkiem ļāva man attīstīt savas komunikācijas un iepazīšanās prasmes. Nedēļas laikā man tiešām izdevās izveidot ļoti dziļu kontaktu ar savu vācu partneri un mēs jutāmies kā jau sen pazīstami, labi draugi. Es iepazīnu arī sava partnera vecākus un jaunāko brāli, un sapratu, ka, lai kurā valstī kāds dzīvotu, mēs visi esam cilvēki un esam ļoti līdzīgi. Es esmu ļoti pateicīgs ģimenei, kas mani uzņēma, jo man tiešām sniedza vislabākos apstākļus.

Kultūras pieredze bija bagātinoša un daudzveidīga. Es piedzīvoju vietējos svētkus, kas bija karnevāls, ko vācieši atzīmē ziemas beigās, un ikdienu, kas papildināja manu izpratni par pasaules daudzveidību. Es kļuvu atvērtāks un pārmaiņas pieņemošs, iepazīstot dažādas kultūras un cilvēkus arī no citām valstīm.

Vislielākā personības izaugsme bija novērojama spējā pieņemt dažādus radošos uzdevumus un uzdrīkstēties. Mēs visi vēlamies būt pašpārliecināti, bet pašpārliecinātību var iegūt tikai darot un atrodoties jaunās situācijās, tāpēc Erasmus+ ir ideāla iespēja stiprināt un pārbaudīt savu pašpārliecinātību. Vēl es vēlos pieminēt to, ka pirms šī projekta uzskatīju, ka man nepadodas un nepatīk gleznot, tomēr es sev pierādīju citādāk. Nodarbību laikā izveidoju mākslas darbu, kas patika gan man, gan citiem, tāpēc tā man ir vēl viena uzvara, ko varu likt savā maciņā.

Ceļošanas pieredze man bija ļoti patīkama. Es nevienu brīdi neizjutu nekādu stresu vai diskomfortu. Es sapratu, cik savienotā pasaulē mēs tomēr dzīvojam un cik lielu lomu mūsdienās spēlē globalizācija. Pēc pieredzes varu apgalvot, ka Eiropas Savienība ir ļoti savienota un ceļošana ir ļoti pārdomāta un vienkārša. Vienīgā nepatīkamā pieredze bija ar starppilsētu vilcienu Hamburgā, kur pāris minūtes pirms atiešanas tika nomainīts vilciena perons, bet tas nesagādāja nekādas problēmas.

Viena no būtiskākajām lietām, kas jāpievieno šādam pieredzes stāstam, ir draudzības un sadarbības nozīme. Manā Erasmus+ mobilitātē es ieguvu draugus no dažādām pasaules malām, ar kuriem kopā piedzīvojot un mācoties, esmu veidojis neskaitāmas neaizmirstamas atmiņas. Šī arī ir projekta visnenovērtējamākā daļa.

Erasmus+ pieredze man bija ne tikai ceļojums, bet arī izaicinājums un iespēja izaugt personīgi. Šī pieredze man atklāja un stiprināja manu pārliecību par to, ka ar atvērtu prātu un izlēmību ir iespējams sasniegt visus savus mērķus.

Katrīna Birzniece-Biržāne:

Erasmus projekts bija aizraujoša pieredze, kur guvu vairākus ieguvumus, pilnveidojot valodas prasmes un izprotot jaunu kultūru. Divu nedēļu laikā es piedalījos mobilitātes programmā, kuras laikā piedzīvoju kultūršoku, iepazīnu jaunus cilvēkus un pat guvu dažus labus draugus. Šī bija ļoti interesanta pieredze, kas man ļāva ienākt internacionālā vidē.

Mobilitātes laikā es pilnveidoja savas angļu valodas zināšanas caur saziņu ar citiem cilvēkiem, man bija brīnišķīga iespēja pielietot valodu gan komunicējot ar viesģimeni, gan ar skolotājiem, gan arī citiem vienaudžiem. Tajā pašā laikā es varēju ienākt vidē, kur saziņai izmantoja citas valodas - vācu, poļu, franču, spāņu, zviedru - tādā veidā iemācoties jaunus vārdus sev nepazīstamās valodās un izbaudot ļoti multikulturālu atmosfēru.

Skolas dzīve Hannoverē mazliet atšķīrās no ikdienas dzīves Rīgā. Es varēju iepazīt skolu caur "workshops" - stundas, kurās katra grupa, kur bija cilvēki no visdažādākajām valstīm, guva prasmes vairākās jomās, piemēram, mūzikā, dejā, teātrī, medicīnā, reklāmu pētīšanā un citās.

Skola Vācijā beidzas daudz agrāk - ap vieniem, diviem dienā, nodrošinot skolēniem tikai trīs stundas dienā, kas limitē stresu, ko mācības mēdz sniegt. Skolotāji ir ļoti atsaucīgi, un man bija prieks strādāt ar viņiem "workshopā".

Dzīvošana viesģimenē noteikti man palīdzēja iepazīt vācu kultūru caur vietējo perspektīvu. Ģimene man varēja pastāstīt dažādus interesantus faktus par pilsētu, palīdzēja atrast nepieciešamās vietas, kur vajadzēja nokļūt, kā arī deva ieskatu vācu ģimenes ikdienā. Manuprāt, dzīvošana viesģimenē arī ļāva man ieskatīties vācu virtuvē. Projektam beidzoties, es secināju, ka ikdienišķā vācu virtuvē vienmēr varēs atrast maizi (ļoti populāri ir Milchbrötchen), tomātus un sieru, dažādus augļus un ogas, piemēram, vīnogas, granātābolus un ābolus, kā arī daudz salātus un pastu.

Vācijā man bija iespēja arī iepazīt dziļāk vācu kultūru caur festivālu. Hannoverē norisinājās krāsaina parāde, kur dalībnieki bija pārgērbusies visdažādākajos apģērbos un kostīmos. Šī bija pirmā reize, kad Hannoverē norisinās šis festivāls, un skatītāji arī ļoti iesaistījās, velkot maskas un aksesuārus.

Ir saskatāmas gan līdzības, gan atšķirības starp vācu un latviešu kultūru, piemēram, Vācijā nav tautas dejas, kas ir populārs hobijs un kultūras daļa Latvijā. Manuprāt, arī cilvēku uzvedība atšķiras abās valstīs, piemēram, Vācijā cilvēki vienmēr apskauj viens otru, kad sasveicinās (neatkarīgi vai cilvēku pazīst ilgi vai tikko iepazīst). Vācijā ir noteikti ievērojama arī lielāka kulturālā daudzveidība - ir cilvēki no dažādām valstīm, kuri ir sameklējuši savu paliekošo dzīvesvietu Vācijā. Līdzības abās valstīs ir noteikti arhitektūrā - dažās Hannoveres daļās bija saskatāma līdzība ar Rīgas arhitektūru. Arī vācu pusaudžu ikdienas dzīve līdzinās latviešu dzīvei - brīvo laiku aizņem hobiji, laika pavadīšana ar draugiem pilsētas centrā, skolas dzīve. Mobilitātes programma man palīdzēja būt atvērtākai pret jaunām iespējām un kultūrām. Es iepazīnu jaunus cilvēkus no citām valstīm, tādā veidā, gūstot pieredzi arī internacionālā vidē. Es varēju pilnveidot savas valodas zināšanas, kā arī attīstīju spējas darboties grupās, piemēram, strādājot savā "workshopā" - deju jomā.

Katrina Rimšāne:

Man bija daudz ieguvumu no mobilitātes programmas. Es programmas ietvaros uzlaboju savas angļu valodas runāšanas prasmes, kā arī iemācījos dažus jaunus vārdus vācu valodā.

Dzīvošana pie ģimenes ļāva man ielūkoties citu ģimeņu ikdienā un izprast vairāk par vācu kultūru un dzīves stilu. Mana viesģimene bija ļoti atsaucīga un jauka. Viņi par mani parūpējās ļoti labi, vienmēr apvaicājās vai viss labi un mēģināja palīdzēt, ja vajadzēja.

Ceļš no Latvijas uz Vāciju bija mierīgs, bet vilcieni Vācijā ir neparedzami. Vilcieniem dažreiz pēdējā brīdī var tikt nomainīti peroni. Atpakaļ ceļā mums nācās brauciena vidū mainīt vilcienus tehnisku iemeslu dēļ, kuri jau bija paredzēti pirms brauciena sākuma. Pašā Hannoverē transports bija ļoti labs un pieejams, es pati tikai braucu ar metro.

Vācijā es pieredzēju daudz kultūršokus. Visspožāk man atmiņās palika tas, cik bieži viņi ēd maizi- brokastīs, uzkodās, pusdienās un dažreiz pat vakariņās. Vācieši maizi arī ēd kā našķi, nopērk veikalā kukulīti maizes un ēd no iepakojuma.

Dodoties uz skolu Vācijā pamanīju daudz atšķirību – Vācijā klasē ir lielāks cilvēku skaits nekā mūsu skolā, tur nedrīkst skolā izmantot telefonus vai arī tie tiks atņemti, ļoti daudzi skolēni ņem līdzī ēdienu, nevis iegādājas to skolas kafejnīcā.

Mans viens no lielākajiem ieguvumiem bija kontaktu nodibināšana: bija iespējams iepazīt cilvēkus arī no citām valstīm. Man ļoti bieži sanāca skolniekiem ar cilvēkiem no Zviedrijas un Spānijas. Šī bija fantastiska pieredze, jo varēju uzzināt daudz ko par viņu kultūrām.

Programmas ietvaros arī kļuva patstāvīgāka. Man bija jāceļo pašai bez savas ģimenes, kas radīja atbildības sajūtu.